

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **nezletilý M. G. Y.**, narozený „X“,
státní příslušnost Kubánská republika,
zastoupený otcem M. M. Y., narozeným „X“, jako zákonným zástupcem,
oba t. č. pobytem „X“,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2018, č. j. OAM-169/ZA-ZA11-VL11-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstvo vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 7. 2018, č. j. OAM-169/ZA-ZA11-VL11-2018, **se pro vady řízení zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého zákonného zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odboru Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

azylové a migrační politiky, ze dne 2. 7. 2018, č. j. OAM-169/ZA-ZA11-VL11-2018, jímž nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že názor žalovaného ohledně změny kubánské migrační politiky je možná pravdivý, avšak vždy záleží na výkladu, který nemusí směřovat jen k aktivistům, ale týká se i obyčejných lidí, o kterých sdělovací prostředky nepíší. Zavádění změn do praxe je vždy odvislé od svévolného výkladu, který má dopad na život obyčejného člověka a jeho majetek, přičemž chvíli trvá, než je taková změna přijata většinou společnosti a zejména státním aparátem, který výklad práva provádí. Žalobce připustil, že existují dokumenty, které uvádějí, že na Kubě došlo ke zlepšení v oblasti migrační politiky v důsledku přijetí různých právních předpisů, nicméně zdůraznil, že změny jsou pozvolné. Výkon migrační politiky stále není dostatečně příznivý ani pro obyčejného člověka, což by žalobce mohl doložit mnohými dokumenty z jiných států. Ohledně svého života v České republice je žalobce ochoten sdělit skutečnosti, které žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl. Žalovaný naopak dle žalobce rozvíjí teorie, které nemají s praktickým životem na Kubě nic společného, zvláště s přihlédnutím k důvodu udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Dále žalobce namítal, že mu nebyla doručena výzva k seznámení se s podklady rozhodnutí, ačkoliv se na adrese, kam bylo doručováno, trvale zdržuje. Žalobce byl následně předvolán k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Poté co tak učinil, byla bez dalšího na napadeném rozhodnutí vyznačena jeho právní moc. Závěrem žalobce uvedl, že se domnívá, že by při návratu na Kubu mohlo dojít k ohrožení jeho osoby a ke vzniku vážné újmy. Dle žalobce tu takové nebezpečí existuje, i když ze šetření žalovaného jím bylo dovozeno, že k takovému nebezpečí nemůže dojít.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popřel oprávněnost žaloby, neboť ta neprokázala nezákonnost napadeného rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu žalobce v České republice a snaha jeho otce zajistit žalobci lepší budoucnost. Žalovaný připomněl, že dne 18. 2. 2018 podal zákonný zástupce nezletilého žalobce jeho jménem žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce v žádosti uvedl, že dne 22. 12. 2017 opustil Kubu a cestoval letecky přes Helsinky do Prahy s českým vízem. K důvodům žádosti otec žalobce sdělil, že pozval svého syna do České republiky, sám již pět let nemůže cestovat na Kubu. V polovině pobytu mu pak žalobce řekl, že s ním chce zůstat v České republice a na Kubu se vracet nechce. Žalobce toto svým vyjádřením potvrdil. Žalovaný podotkl, že otcí žalobce nebyla prodloužena doplňková ochrana a v současné době proto není jejím poživitelem na území České republiky. Konstatoval, že při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z výpovědí nezletilého a jeho zákonného zástupce a dále z nashromážděných informací o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na Kubě.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

4. Žalovaný zdůraznil, že žalobce i jeho zákonný zástupce jasně uvedli, že žalobce neměl ve své vlasti žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami. Do České republiky přicestoval na návštěvu svého otce a až během zdejšího pobytu se rozhodl požádat o mezinárodní ochranu, protože by chtěl s otcem zůstat v České republice a navíc by zde měl lepší budoucnost z hlediska studia i následného pracovního uplatnění. Ze své vlasti žalobce vycestoval legálně, na základě vydaného cestovního pasu a víza pro pobyt v České republice, přes oficiální hraniční přechod na mezinárodním letišti. Jediným důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci pobytu žalobce, neboť na území České republiky pobývají jeho nevlastní sourozenci a žalobce vyjádřil přání zde zůstat s otcem. Uvedené důvody nelze dle žalovaného podřadit důvodům pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť ty jsou taxativně vymezeny. K zajištění legálního pobytu na území České republiky cizincům slouží zákon č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jehož instituty musí cizinci využít, pokud chtějí do České republiky přesídlit za účelem zaměstnání, studia či obecně lepší budoucnosti. Otec se žalobci ani nepokoušel zajistit standardní bytové oprávnění, přestože sám pobývá na území České republiky již 8 let. Dle žalovaného neexistuje žádná objektivní překážka, která by bránila žalobci v získání legálního pobytu na území České republiky. Ke špatným ekonomickým podmínkám na Kubě žalovaný uvedl, že ani ty nelze podřadit pod důvody udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Zároveň konstatoval, že ekonomická krize v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. Žalobce pobýval u své matky a prarodičů, v domě, který vlastní jeho babička, studoval střední školu a jeho otec mu pravidelně přispíval na životní potřeby, včetně zaplacení cesty do České republiky. Žalovaný ani neshledal, že ekonomická situace žalobce v jeho vlasti byla ve srovnání s ostatními obyvateli Kuby znatelně horší.
5. Žalovaný doplnil, že s ohledem na dosud bezproblémový život nezletilého žalobce ve vztahu ke kubánským státním orgánům a bezpečnostním složkám, legálnost jeho vycestování ze země a absenci jakéhokoliv trestního stíhání v zemi původu, není žádný objektivní důvod se domnívat, že by se v případě návratu do vlasti mělo na jeho situaci něco měnit a že by tam čelil jakýmkoliv vážným problémům, tím méně mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení. Žalovaný na základě výpovědi žalobce, jeho otce ani na základě vlastního šetření, neshledal, že by byl žalobce v případě návratu do domovského státu vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Na Kubě žije matka žalobce a další jeho příbuzní, u kterých má vytvořeno rodinné zázemí a kteří mu jako doposud mohou zabezpečovat všechny potřeby. Na základě výše uvedeného se žalovaný proto domnívá, že při svém postupu neporušil ustanovení zákona o azylu či správního řádu, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné nebo že by žalobce byl zkrácen na svých právech. K tomu dodal, že žalovaný ani jeho otec se k seznámení s podklady pro rozhodnutí nebo s informacemi o Kubě nedostavili, návrhy nebo námítky také nevznegli.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

6. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, v níž vyjádřil nesouhlas se skutečnostmi, které žalovaný uvedl. Zopakoval, že nepochybně, že došlo na Kubě v oblasti práva k určitým změnám, jejich zavádění je však ovlivněno svévolným výkladem. Žalobce je ochoten sdělit skutečnosti, které žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Opětovně zdůraznil, že žalovaný učinil mylné závěry o praktickém životě na Kubě a nezohlednil, že žalobci hrozí při návratu do vlasti pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce setrval na názoru, že by při návratu na Kubu mohlo dojít k ohrožení jeho osoby vážnou újmou, ačkoliv ze šetření žalovaného vyplynulo, že k takovému ohrožení dojít nemůže.

Správní spis

7. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 18. 2. 2018 podal žalobce prostřednictvím svého otce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 22. 2. 2018 poskytl žalobce údaje potřebné k žádosti o mezinárodní ochranu. Konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Kubu, národnosti kubánské, bez náboženského vyznání, bez politického přesvědčení, jeho zdravotní stav je dobrý. Kubu opustil dne 22. 12. 2017, do České republiky přicestoval letecky přes Helsinky, cestoval s českým vízem. K důvodům podání žádosti o mezinárodní ochranu otec žalobce uvedl, že žalobce do České republiky pozval. Sám už pět let nemůže cestovat na Kubu. Po finanční stránce je těžké s celou rodinou cestovat z České republiky na Kubu a seznámit tam syna s jeho sourozenci, proto raději pozval syna do České republiky. Přibližně v polovině pobytu mu syn sdělil, že chce s ním zůstat v České republice, že se nechce vracet na Kubu. Žalobce k tomu dodal, že chce využít možnosti zůstat se svým otcem, se kterým vždy žil. Chce se také seznámit s novými místy.
8. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 2. 2018 otec žalobce uvedl, že na Kubě má žalobce své prarodiče, tety, bratrance a sestřenice z matčiny strany. Z jeho strany žijí v České republice babička žalobce a tři nevlastní sestry. Důvodem přicestování žalobce do České republiky byla společná oslava nového roku, nenapadlo ho, že bude chtít zůstat v České republice. Žalobce se tak rozhodl poté, co se shledal s nevlastními sourozenci a seznámil se zdejším způsobem života. Žalobce na Kubě neměl žádné potíže a vzhledem k jeho věku by je neměl ani při návratu na Kubu, pouze by se cítil špatně, jelikož by těžko snášel odloučení od otce. Kromě sloučení rodiny bylo důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu též to, že žalobce nemá na Kubě žádnou budoucnost, v České republice má větší možnosti po dokončení školy, lepší vyhlídky ohledně zaměstnání. Ke své osobě uvedl, že v České republice žije asi od roku 2010 a přicestoval sem náhodou, když se dozvěděl, že je možné v České republice zůstat. Na území České republiky pobývá na základě udělení doplňkové ochrany. Společnou domácnost sdílí s matkou své nejmladší dcery, která je jeho družkou. Závěrem uvedl, že ačkoliv žalobce nemá zatím důvod žádat o mezinárodní ochranu z politických důvodů, politické problémy na Kubě přesto existují. Pokud by neposílal na Kubu peníze, nemohl by mít žalobce oblečení a stravu, kterou měl. Lepší vzdělání vyžaduje podklady a učebnice, ty ale děti na Kubě nemají. Vzdělání je na Kubě zadarmo, ale za učebnice a pomůcky se platí. Žalobce následně ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že do České republiky přijel na pozvání svého otce, aby se svými sourozenci strávil konec roku. Poté co jeho otec opustil Kubu, stýskalo se mu po něm. Když se opět shledali, nechtěl svého otce opustit. Sdělil, že na Kubě žádné problémy neměl. Návrat na Kubu by pro něj znamenal šok, protože ekonomická situace je na Kubě velmi špatná a on by se tak vrátil do stejného prostředí, odkud vycestoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

9. Z úředního záznamu ze dne 8. 6. 2018 vyplývá, že se žalobce téhož dne nedostavil k seznámení s podklady rozhodnutí v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, přestože mu bylo předvolání k seznámení s podklady v souladu s ust. § 24 zákona o azylu doručeno. Dne 2. 7. 2018 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci 26. 7. 2018.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Nejprve se soud zabýval námitkou, že žalobci měla být udělena mezinárodní ochrana vzhledem k tomu, že mu hrozí při návratu na Kubu nebezpečí vážné újmy, zejména nelidské či ponižující chování nebo trestání. Této námitce soud nepřisvědčil.
13. Dle ust. § 14 odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odstavce 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
14. Žalovaný se možností udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu zabýval na stranách 7 až 9 napadeného rozhodnutí, přičemž postupně dospěl k závěru, že nebezpečí vážné újmy žalobci na Kubě nehrozí. Konstatoval, že žalobce ani jeho zákonný zástupce neuvedli a ani sám žalovaný nezjistil skutečnosti, které by vedly k závěru, že žalobci hrozí ve vlasti vážná újma uložení nebo vykonáním trestu smrti či vážná újma v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalovaný poukázal na bezproblémový život nezletilého žalobce ve vztahu ke kubánským státním orgánům a bezpečnostním složkám, legálnost jeho vycestování ze země a absenci jakéhokoliv trestního Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stíhání v zemi původu. Dále uvedl, že zastupitelský úřad neeviduje žádný případ postihu ze strany státních orgánů či nebezpečí ze strany soukromých osob neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí. Rovněž nemá žádnou informaci o tom, že by docházelo k systematickému znevýhodňování či diskriminaci těchto osob státními orgány nebo k jejich sledování v souvislosti s případným podáním žádosti o mezinárodní ochranu.

15. K žalobcem tvrzenému nebezpečí vážné újmy soud uvádí, že žalobce sice poukázal na toto nebezpečí, nicméně dále neuvedl, v čem konkrétně hrozbu mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání pro svou osobu spatřuje. Soud tudíž neshledal v závěrech žalovaného žádné pochybení, pokud v případě žalobce dovodil, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce neuvedl a ani v rámci správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci na základě nich hrozí v případě jeho návratu na Kubu vážná újma v podobě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Kubě, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobce není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil.
16. Na daném závěru nic nemůže změnit ani argumentace žalobce, že změny na Kubě jsou zaváděny do praxe jen pozvolna a stále závisí na výkladu práva státními orgány, neboť toto tvrzení nevychází z žádné konkrétní zkušenosti žalobce prožité v zemi původu a je pouze obecného charakteru. Soud na tomto místě připomíná, že žalobce při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako důvod pro podání žádosti uvedl zejména sloučení rodiny a ekonomické potíže, politické problémy země uvedl až v závěru, když zároveň přiznal, že sám žalobce politické problémy s ohledem na svůj věk ani mít nemůže.
17. K případné legalizaci pobytu žalobce na území České republiky soud považuje za potřebné zdůraznit, že výčet důvodů pro udělení azylu je taxativní. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon o pobytu cizinců, jehož institutů mohl a může žalobce využít. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 01. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, dovodil, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení k pobytu na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb. Rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. 7 Azs 117/2004, bylo judikováno, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu na území České republiky, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, tj. např. zákon o pobytu cizinců. Na tato rozhodnutí pak navazuje mj. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 02. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že „azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

18. Dále se soud zabýval námitkou, kterou žalobce brojil proti nedoručení předvolání k vyjádření se k podkladům napadeného rozhodnutí. Žalobce zpochybnil platnost doručení tvrzením, že se na jím nahlášené adrese trvale zdržuje. Tuto námitku soud shledal důvodnou.
19. Dle ust. § 24 odst. 1 zákona o azylu se písemnosti doručují účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany do vlastních rukou pouze do místa jeho hlášeného pobytu nebo žadateli o udělení mezinárodní ochrany za podmínek uvedených v odstavci 2 na adresu pro doručování, nedoručuje-li ministerstvo na místě nebo prostřednictvím datové schránky. Dle odstavce 3 téhož ustanovení platí, pokud nebyl účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany v místě doručení zastížen, doručovatel písemnost uloží v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo v azylovém zařízení, kde je účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany hlášen k pobytu, a účastníka řízení ve věci mezinárodní ochrany o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do 10 dnů ode dne, kdy byla písemnost uložena, poslední den této lhůty je dnem doručení.
20. Dle ust. § 36 odst. 3 vety první správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
21. Dle předvolání k seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 21. 5. 2018 byl žalobce vyzván, aby se dne 8. 6. 2016 v 9:30 hod. dostavil za uvedeným účelem na pracoviště žalovaného. Současně s předmětnou listinou je ve správním spisu založena doručka s označením písemnosti „OAM-196/ZA-ZA11-2018“ a adresátem „M. M. Y., „X““. Z doručky je dále zřejmé, že zásilka byla na poště podána dne 22. 5. 2018 a vrácena žalovanému dne 24. 5. 2018 s odůvodněním, že adresát je na uvedené adrese neznámý, nedošlo tedy k jejímu uložení u doručujícího orgánu. Součástí zásilky je rovněž oddělitelná část s poučením adresáta o možnosti náhradního doručení. Jiný doklad o doručení předvolání k seznámení se s podklady rozhodnutí správní spis neobsahuje.
22. Z výše uvedených skutečností vyplývá, že žalovaný žalobci nedoručil výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobci zásilka s předvoláním nebyla doručena do vlastních rukou a ani nebyly splněny podmínky náhradního doručení, když písemnost vůbec nebyla u doručujícího orgánu uložena. Nelze tedy souhlasit s odůvodněním napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný konstatuje, že zákonnému zástupci žalobce i nezletilému žalobci byla dána možnost se v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí s předmětnými listinami seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady, vyjádřit námitky proti zdrojům informací, jakož i uvést nové skutečnosti nebo informace. Toto právo bylo žalobci postupem žalovaného odepřeno.
23. K významu ust. § 36 odst. 3 správního řádu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 As 106/2015-33, dostupném na [www. nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), v němž konstatoval, že *„právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí patří mezi stěžejní procesní práva účastníka správního řízení, neboť se jedná o součást práva na soudní a jinou právní ochranu podle hlavy páté Listiny základních práv a svobod; na ústavní rovině je garantováno článkem 38 odst. 2 Listiny, podle kterého má každý právo „vyjádřit se ke všem prováděným důkazům“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011-101). Správní orgán není povinen umožnit účastníkovi řízení výkon tohoto práva pouze v případě,*
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stanoví-li tak zákon (...) Z judikatury Nejvyššího správního soudu ani z textu zákona však nelze dovodit, že by bylo možné účastníkovi řízení zcela upřít právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jestliže se následné správní rozhodnutí opírá o podklad, se kterým účastník správního řízení nebyl seznámen...“ V rozsudku ze dne 23. 3. 2011, č. j. 8 As 40/2010-59, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud dále vyslovil, že „nezákonnost rozhodnutí může způsobit toliko situace, kdy účastník má možnost seznámit se s podklady rozhodnutí až ze samotného rozhodnutí. To vše za situace, kdy se ve správním spise nalézaly podklady, o nichž účastník řízení neměl povědomí a nemohl se k nim vyjádřit. Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu je poskytnout účastníkovi správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil.“

24. Zdejší soud nemá důvod se od výše uvedených závěrů jakkoliv odchylovat, naopak se s nimi plně ztotožňuje a spatřuje v nedoručení předvolání k seznámení s podklady rozhodnutí žalobci vadu řízení, která mohla mít vliv na rozhodnutí ve věci samé, ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Soud považuje uvedenou vadu řízení za vadu, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí zejména proto, že v jejím důsledku se žalobce nemohl seznámit s podklady rozhodnutí, které nashromáždil správní orgán za účelem vydání rozhodnutí. Žalobce se tak ani nemohl vyjádřit ke zprávám o zemi původu, které představovaly zcela zásadní podklad, na jehož základě bylo následně vydáno napadené rozhodnutí. Za takové situace nelze než uzavřít, že pochybením žalovaného došlo porušení stěžejního procesního práva žalobce.
25. Pro úplnost soud směrem k žalovanému uvádí, že v případech, kdy není možné využít institutu uložení písemnosti u doručujícího orgánu, je správní orgán povinen postupovat jiným zákonem stanoveným postupem, a to využitím institutu doručení veřejnou vyhláškou či ustanovením opatrovníka, ovšem jen za splnění zákonných podmínek (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 130/2012-29, dostupný na www.nssoud.cz).
26. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud bez jednání výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a věc mu podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.
27. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když procesně úspěšný žalobce, ačkoliv k tomu byl vyzván, soudu ve stanovené lhůtě nesdělil jaké náklady řízení a v jaké výši požaduje nahradit a současně z obsahu spisu nevyplývalo, že by mu takové náklady v souvislosti se soudním řízením vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. dubna 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **Y. M. C.**, narozený „X“,
t. č. bytem „X“,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2018, č. j. OAM-169/ZA-ZA11-VL11-2018,

takto:

V záhlaví rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 4. 2020, č. j. 75 Az 4/2018-30, **se opravuje** jméno žalobce tak, že správně zní: **Y. M. C.**

Odůvodnění:

Ve věci shora uvedené Krajský soud v Ústí nad Labem pod č. j. 75 Az 4/2018-30, vyhlásil dne 7. 4. 2020 rozsudek, kterým bylo ve výroku I. žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 7. 2018, č. j. OAM-169/ZA-ZA11-VL11-2018, pro vady řízení zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Ve výroku II. rozsudku nebylo žádnému z účastníků řízení přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

Při písemném vyhotovení uvedeného rozsudku došlo k chybě spočívající v tom, že bylo chybně uvedeno příjmení žalobce „G.“, ačkoli správně mělo být uvedeno „C.“.

Podle ustanovení § 54 odst. 4 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti.

Protože se jedná o zřejmou nesprávnost v psaní, byla oprava provedena tímto opravným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 5. května 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)